

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **JUDr. A. Š.**, advokát, ev. č. xxx
sídlem xxx

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 29. 10. 2019 zn. K 40/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále též „*odvolací orgán*“), jímž odvolací orgán potvrdil kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 7. 11. 2018 zn. K 40/2018. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán uznal žalobce, tehdy kárně obviněného, vinným kárným proviněním podle § 16 odst. 1, 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o advokacii*“), a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 6 odst. 1, 5, čl. 9 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*etický kodex*“), a ve spojení s čl. 9a etického kodexu ve spojení s čl. 2 odst. 5 usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku o provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem, ve znění pozdějších předpisů, kterého se žalobce dopustil tím, že poté, co v prosinci 2014 jako právní zástupce společnosti C. s. r. o. (dále též „*klient*“) v rámci exekučních řízení vedených u Exekutorského úřadu Olomouc pod sp. zn. xxx/13 a u Exekutorského úřadu Frýdek-Místek pod sp. zn. xxx/13 přijal vymožená plnění v celkové výši 816 579,89 Kč, která byla

soudními exekutory poukázána na jeho zvláštní účet č. xxx/5500 určený pro přijímání finančních prostředků pro klienty, z této částky, kterou byl zavázán vyplatit klientovi, si bez předchozího písemného souhlasu klienta, ponechal částku 151 735 Kč na úhradu své odměny a poskytnuté právní služby klientovi vyúčtoval fakturou č. 21170185 dne 13. 10. 2017; tedy nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesní etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost dát přednost oprávněným zájmům klienta před vlastními zájmy, povinnost jednostranně nezapočítat svoji pohledávku vyplývající z jeho odměny za poskytnuté právní služby proti pohledávce jeho klienta vyplývající z nároku na vydání jemu určených finančních prostředků, když se nejedná o odměnu za zastupování účastníka řízení před soudem a klient nemá pohledávku na výplatu přisouzené náhrady nákladů řízení, povinnost peníze, které převzal ke stanovenému účelu, opatřovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak než ke stanovenému účelu, povinnost při provádění úschov peněz klienta postupovat podle příslušných právních a stavovských předpisů, když z uložených prostředků klienta provedl platbu ve svůj prospěch, a to platbu odměny advokáta, aniž by takovouto platbu umožňoval právní předpis, a aniž by k tomu klient, za něhož má být platba provedena, dal písemný souhlas anebo to vyplývá z písemné smlouvy uzavřené klientem; za což mu bylo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření pokuta ve výši 30 000 Kč (výrok I.), a náhrada nákladů kárného řízení (výrok II.). Současně byl kárně obviněn zproštěn kárné žaloby, která ho vinila, že po skončení zastupování klienta v jeho právních věcech vedených v klientských spisech pod čísly 003-12-465 a 003/11-555 vystavil klientovi dne 13. 10. 2017 nepřezkoumatelnou fakturu č. 21170185 na částku 151 735 Kč s vyúčtováním své odměny za poskytnuté právní služby, bez konkrétní specifikace jednotlivých úkonů právní služby a bez časové specifikace těchto úkonů právní služby, čímž měl porušit § 16 odst. 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 etického kodexu; tedy při výkonu advokacie nejednal svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesní etiky ukládající mu povinnost o svých výkonech pro klienta vést přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením; neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byla kárná žaloba podána (výrok III.).

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
3. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že věc zn. K 75/2015 ze dne 14. 10. 2015 pravomocně skončena tvoří překážku projednání věci pro totožnost skutku. V tamním řízení byl uznán vinným, že „...*přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání finančních prostředků nenáležících advokátovi ... a dílem je odeslal do soudní úschovy...*“, v právě přezkoumávaném řízení byl uznán kárně vinným, že „...*bez předchozího písemného souhlasu společnosti C. s.r.o. ponechal částku 151.735,-Kč na úhradu své odměny a poskytnuté právní služby společnosti C. s.r.o. vyúčtoval fakturou č. 21170185 dne 13.10.2017*“, jedná se proto o nesprávné posouzení věci a vadně zjištěný skutkový stav, jehož výsledkem je porušení zásad *ne bis in idem* a *rei indicatae*. Skutky popsané v rozhodnutí zn. K 75/2015 a v napadeném rozhodnutí mají i totožný následek, kterým je, že klient s finančními prostředky nemohl nakládat. Nepovažuje za podstatné, že v kárném řízení vedeném pod zn. 75/2015 nebyla otázka ponechání si částky 151 735 Kč na úhradu odměny řešena. Na podporu uvedeného odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2000 sp. zn. 3 Tz 73/2000. Při optice posuzování jednání měl kárný senát posoudit jednání ohledně i tvrzeného nevyplacení částky odpovídající jeho odměně současně se zadržením celé částky. Žádné z vytykaných jednání žalobce nepovažuje za protiprávní. Napadené rozhodnutí se s námitkami *ne bis in idem* a *rei indicatae* nijak nevypořádává, pouze na str. 3 je uvedeno, že na kárné řízení, které není řízením trestním, nelze uplatňovat zásady trestního řízení. Podle žalobce není žádný rozumný důvod vyloučit aplikaci zásad trestního práva na tuto věc.

4. *Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá prekluzi ohledně možnosti projednat skutek podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii. V daném případě byla podána kárná žaloba dne 2. 5. 2018, přitom dne 22. 12. 2014 došlo k poslednímu vyplacení finančních prostředků soudními exekutory. Podle žalobce nejpozději dne 22. 12. 2016 bylo možné na něho podat kárnou žalobu, což se nestalo. Skutečnost, že do soudní úschovy zaslal částku 664 844,89 Kč, byla známa již v předchozím kárném řízení s odůvodněním, „...že jsem si zbytek z vymožené částky 803.946,36 Kč ve výši 151.735,-Kč v žádném případě „neponechal“ jako svou odměnu za právní služby. Tato částka je nadále složena na shora uvedeném zvláštním účtu, určeném pro přijímání finančních prostředků nenáležících advokátu tak, aby byla tato částka oddělena od běžných provozních prostředků mé osoby jako advokáta. Uvedená částka sice odpovídá sjednané odměně za právní služby se stěžovatelem, ale s touto částkou naložím v souladu s tím, který subjekt bude určen v řízení o soudní úschově jako oprávněný příjemce finančních prostředků z úschovy, tato částka je stále deponována na uvedeném zvláštním účtu a nebyla vyplacena z tohoto účtu žádným způsobem ani mé osobě ani žádnému třetímu subjektu...“.* Z uvedeného je zřejmé, že o skutečnosti, že uvedená částka může za splnění podmínky určení oprávněného příjemce peněz složených do advokátní úschovy tvořit odměnu za žalobcem poskytnuté právní služby, byl kárný žalobce informován již před podáním kárné žaloby, s touto okolností se proto mohl vypořádat. Pakliže by bylo přistoupeno na závěry z bodu 12 napadeného rozhodnutí, tj. že fakticky k zadržení finančních prostředků ve výši 151 735 Kč došlo dne 13. 10. 2017, kdy byla vystavena faktura na cenu právních služeb, není zřejmé, z jakého důvodu je žalobci vytýkáno, že k zadržení došlo již nevyplacením finančních prostředků po jejich vymožení v prosinci 2014.
5. *Ve třetím žalobním bodu žalobce poukazuje na to, že s klientem měl uzavřenou smlouvu na poskytování právních služeb, současně před započítáním poskytování právních služeb měl ústně sjednanou smluvní cenu právních služeb za zastupování klienta 20% podílem ze zisku, dosaženého klientem v rámci kauzy, v níž žalobce poskytoval právní služby, plus DPH, která bude klientem hrazena po vymoženém plnění, z něhož vznikne zisk. V předmětném případě částka 151 735 Kč představovala vymožené plnění v rámci poskytování právních služeb ze zisku vzniklého ze závazkových vztahů klienta s dlužníky, a bylo předem s klientem ústně sjednáno, že žalobce je oprávněn užít část vymoženého plnění, odpovídajícího vzniklému nároku na zaplacení smluvní ceny právních služeb k jejich úhradě. V napadeném rozhodnutí se žádné vypořádání s námitkou ujednání způsobu úhrady odměny za poskytování právních služeb nenachází.*
6. *Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Z porovnání skutků z rozhodnutí sp. zn. K 75/2015 a napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že byť spolu souvisejí, nejedná se o totéž. Ve věci zn. K 75/2015 bylo kladeno žalobci za vinu, že ačkoli klienta informoval, že mu vyplatí jeho exekučně vymožené prostředky, zadržel je a nevyplatil. V projednávané věci případě žalobce bez souhlasu klienta si na vymožené prostředky započtl svou odměnu, kterou klientovi vyúčtoval až s časovou prodlevou. Žalobce měl poskytovat klientovi právní služby v letech 2011 až 2014, ale odměnu vyúčtovat v roce 2017. Žalovaná nesouhlasí, že by nevypořádala námitku *ne bis in idem*, odkazuje na body 31. až 35. rozhodnutí prvostupňového orgánu. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvážil zásady trestního řízení, k jejich limitům se vyjadřoval v jiné části odvolacích námitek. Žalobce neuvádí, jaké zásady trestního řízení měly být porušeny. V daném případě dodatečným vyúčtováním se kárně obviněný měl snažit o legalizaci zadržování prostředků klienta, které si hodlal ponechat. Tato skutečnost nemohla být předmětem kárné žaloby podané o dva roky dříve, než k jednání došlo. K námitce prekluze žalovaná odkázala na bod 12. napadeného rozhodnutí a konstatuje, že jednání žalobce bylo příhodně posouzeno jako dva skutky, jímž prekluzivní lhůta běží samostatně, od okamžiku vnějšího projevu skutku. Zároveň znamená jeho objektivizaci, která nastala k datu vydání vyúčtování. Žalovaná uvedla, že existenci ujednání o smluvní ceně zpochybnil klient, žalobce přitom na podporu tvrzení nepředložil žádný důkaz, ani nebylo prokázáno tvrzení o oprávnění žalobce započíst na prostředky klienta pohledávku, ani okamžik, kdy a vůči komu se tak mělo stát.*
7. *Žalobce v replice setrval na své žalobní argumentaci.*

8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé bez nařízení jednání, žalobce i žalovaná s tímto postupem ve lhůtě stanovené soudem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Z kárného spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
10. Dne 3. 11. 2017 byla žalované doručena stížnost klienta na shora jmenovaného advokáta, že si bez jeho souhlasu ponechal částku 151 735 Kč jako odměnu za právní služby.
11. Dne 21. 11. 2017 bylo žalované doručeno podání, v němž jmenovaný advokát věc vysvětluje a nesouhlasí se stížností.
12. Dne 2. 5. 2018 předseda kontrolní rady žalované jako kárný žalobce podal na advokáta kárnou žalobu.
13. Podáním ze dne 15. 6. 2018 kárně obviněný advokát s kárnou žalobou nesouhlasil.
14. Dne 18. 9. 2018 kárně obviněný doložil v kopii podklad pro vyúčtování právních služeb, fakturu č. 211170185 ze dne 13. 10. 2017 na částku 151 735 Kč s DPH a SMS konverzací.
15. Ve dnech 19. 10. 2018 a 7. 11. 2018, kdy se konala ústní jednání, byl v nich kárně obviněný slyšen.
16. Rozhodnutím prvostupňového orgánu (ze dne 7. 11. 2018 zn. K 40/2018) byl kárně obviněný uznán dílem vinným, dílem zproštěn kárné žaloby, jak je popsáno pod bodem 1. tohoto rozsudku. V odůvodnění prvostupňový orgán uvedl, že ve věci nebyla doložena písemná dohoda o poskytování právních služeb mezi kárně obviněným a klientem, ani dohoda o možnosti použití přijatých prostředků na úhradu odměny kárně obviněného. Po obdržení částky vymožené v exekučním řízení pro klienta v prosinci 2014 kárně obviněný ji nepřevodil klientovi na účet, nýbrž s nimi naložil v rozporu s pokynem klienta tak, že částku 151 735 Kč zadržel na úhradu své odměny za poskytnuté právní služby a ohledně zbývajících částí (664 844,89 Kč) dne 29. 1. 2015 podal návrh na jejich přijetí do soudní úschovy, což se dne 16. 6. 2015 realizovalo. Poté, co dne 6. 10. 2017 klient vyzval kárně obviněného, aby mu vydal částku 151 735 Kč, vystavil kárně obviněný klientovi dne 13. 10. 2017 daňový doklad – fakturu č. 21170185 na uvedenou částku bez bližší specifikace. Dne 19. 10. 2017, 25. 10. 2017 klient opakovaně vyzval kárně obviněného k vydání zmiňované částky. Prvostupňový orgán uvedl, že podstatou řízení vedeného pod zn. K 75/2015, bylo, že poté, co kárně obviněný jako advokát přijal od exekutora pro klienta prostředky ve výši 803 946 Kč, naložil s nimi v rozporu s pokynem klienta, neboť je dílem uložil do soudní úschovy a dílem je ponechal na svém účtu. Kárně obviněného nelze znovu postihnout za to, že naložil s obdrženými prostředky klienta v rozporu s jeho pokynem. V dané věci se kárně obviněný měl dopustit jiného kárného provinění, které ani nemohlo být předmětem řízení vedeného pod zn. K 75/2015, neboť ačkoli neoprávněně zadržel na přelomu let 2014 a 2015 klientovi prostředky ve výši 151 735 Kč pro účely své odměny, předložil klientovi vyúčtování a daňový doklad k odměně až v říjnu 2017, což je dva a tři čtvrtě roku poté, kdy došlo k poskytnutí právní služby, za níž byla odměna vyúčtována. Proti tomuto rozhodnutí podal kárně obviněný odvolání, o němž rozhodl odvolací orgán napadeným rozhodnutím.
17. Napadeným rozhodnutím (ze dne 29. 10. 2019 zn. K 40/2018) odvolací orgán rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. Odkázal na něj, ztotožnil se s ním a doplnil, že s námitkami kárně obviněného se vypořádal již prvostupňový orgán, který dovodil, že kárně obviněný se dopustil kárného provinění, které nemohlo být předmětem kárného řízení zn. K 75/2015 a příhodně vyhodnotil porušení povinností kárně obviněného. Vyúčtováním služeb a vystavením daňového dokladu – faktury č. 21170185 ze dne 13. 10. 2017 kárně obviněný vyjevil, že zadržené finanční prostředky klientovi nehodlá vrátit. Počátek běhu prekluze proto shledal k datu, kdy byl vystaven daňový doklad s úmyslem započíst zadrženou částku na vyúčtování právních služeb, tj. ode dne 13.

10. 2017. Kárný žalobce se o možném kárném provinění dozvěděl dne 3. 11. 2017, kdy byla žalované doručena stížnost klienta, a kárná žaloba byla podána dne 2. 5. 2018, lhůta k podání žaloby byla tudíž zachována. Prvostupňový orgán provedl veškeré důkazy, zjistil skutkový stav a posoudil skutek po právní stránce za kárné provinění. Vyúčtování právních služeb fakturou klientovi v situaci, kdy klient vede s advokátem spor, zda mu advokát vyplatí prostředky jemu určené a přesto uložené na depozitním účtu, a současně za situace, kdy kárně obviněný má (podle vlastních slov) pochybnosti, kdo je oprávněným příjemcem prostředků, které vymohl, je etickým proviněním.

18. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
19. Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii *advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stanovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit.*
20. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii *při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.*
21. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stanovský předpis.*
22. Podle § 32 odst. 1 zákona o advokacii *advokát a advokátní koncipient jsou kárně odpovědní za kárné provinění.*
23. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii *kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem s výjimkou zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo stanovským předpisem.*
24. Podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii *advokátovi lze za kárné provinění uložit některé z těchto kárných opatření: pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.*
25. Podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii *kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou byly činěny přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo; tato doba nesmí být delší dvou měsíců.*
26. *K prvnímu žalobnímu bodu soud nejprve konstatuje, že zásada ne bis in idem znamená zákaz stíhání či potrestání osoby, proti níž dřívější řízení o téže skutku (činu) trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005 č. j. A 6/2003-44, či ze dne 18. 4. 2019 č. j. 1 As 26/2019-26). Dotčené osobě nelze uložit nový trest za čin, za nějž již byla pravomocně potrestána (hmotněprávní důsledek) a tuto osobu nelze znovu stíhat pro čin, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto (procesní důsledek). Pro respektování zásady ne bis in idem je tedy rozhodná totožnost skutku. K tomu soud pro úplnost dodává, že skutek je událost ve vnějším světě, která je vyvolána jednáním člověka. Jde o všechny projevy vůle navenek, pokud jsou v příčinné souvislosti s vymezeným následkem, není-li zároveň vyžadováno zavinění. Skutek je vymezen jednáním, jeho následkem a vztahem mezi nimi.*
27. Zásada *rei indicatae* představuje tzv. překážku věci pravomocně rozhodnuté. Jedná se o negativní podmínku řízení spočívající v tom, že jakmile bylo o totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu; totožnost věci je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011 č. j. 5 As 73/2010-71). S ohledem na obecnou zásadu *ne bis in idem* může pravomocné rozhodnutí o správním deliktu (kárném provinění advokáta) založit překážku *rei indicatae* pro následující řízení. Předpokladem pro vznik takovéto překážky je okolnost, že pachatel skutku, pro

který je řízení vedeno, byl již pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu pro tentýž skutek postižen či zproštěn viny.

28. Soud s ohledem na výše uvedené v návaznosti na námitky žalobce přezkoumal obsah napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového orgánu a též rozhodnutí zn. K 75/2015, zejména výrokových částí, a provedl srovnání skutkových okolností, jakož i znaků kárného provinění.
29. Ve věci zn. K 75/2015 bylo dne 14. 10. 2015 vydáno kárné rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným kárným proviněním, kterého se dopustil tím, že „*poté, co mu jako právnímu zástupci oprávněného společnosti C.s.r.o. v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu v O. pod č. xxx/13 poukázal soudní exekutor Mgr. J. S. dne 19.12.2014 na jeho účet částku 803.946,36 Kč jako vymožené plnění pro jeho klienta společnost C.s.r.o., o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval, a ačkoliv ho společnost C.s.r.o. dopisem ze dne 14.1.2015 a opakovaně dopisem ze dne 20.1.2015 vyzvala k vydání přijatého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15.1.2015 společnosti C.s.r.o. slíbil provést úhradu přijatého plnění dle jejího požadavku, výzvě společnosti C.s.r.o. nevyhověl a přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi, vedeném na jméno advokáta pod č. xxx/5500 a dílem je odeslal do soudní úschovy, přijaté OS v Ostravě usnesením ze dne 16.6.2015, č.j. 99 Sd 4/2015-46 a to k návrhu kárně obviněného*“. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 24. 6. 2016. Dotčené rozhodnutí odvolacího orgánu žalobce napadl žalobou podanou u Městského soudu v Praze, o níž rozhodl desátý senát rozsudkem ze dne 5. 11. 2019 č. j. 10 Ad 27/2016-61, který nabyl právní moci dne 11. 11. 2019, tak, že rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 24. 6. 2016 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Odvolací orgán v tamní věci následně vydal rozhodnutí ze dne 12. 12. 2019 (toto rozhodnutí žalobce také napadl žalobou podanou u městského soudu, řízení o ní je vedeno třetím senátem pod sp. zn. 3 Ad 6/2020). Ve věci je nicméně podstatné, že ke dni vydání kárného rozhodnutí prvostupňového orgánu dne 7. 11. 2018, jakož i ke dni vydání napadeného rozhodnutí dne 29. 10. 2019 existovalo pravomocné rozhodnutí zn. K 75/2015 ze dne 14. 10. 2015, jímž byl žalobce uznán vinným shora popsáním kárným proviněním. Tedy, že v tamním případě se žalobce dopustil protiprávního jednání tím, že „*ačkoliv [...] slíbil provést úhradu přijatého plnění [...], výzvě společnosti C.s.r.o. nevyhověl a přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi, vedeném na jméno advokáta pod č. xxx/5500 a dílem je odeslal do soudní úschovy*“ a zároveň, že „*o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval*“.
30. V nynější věci byl žalobce kárným rozhodnutím shledán vinným, že „*poté, co v prosinci 2014 jako právní zástupce společnosti C. s. r. o. v rámci exekučních řízení vedených u EÚ Olomouc pod sp. zn. xxx/13 a u EÚ F.-M. pod sp. zn. xxx/13 přijal vymožená plnění v celkové výši 816.579,89 Kč, která byla soudními exekutory poukázána na jeho zvláštní účet č. xxx/5500 určený pro přijímání finančních prostředků pro klienty, z této částky, kterou byl zavázán vyplatit společnosti C. s. r. o., si bez předchozího písemného souhlasu společnosti C. s. r. o. ponechal částku 151.735,- Kč na úhradu své odměny a poskytnuté právní služby společnosti C. s. r. o. vyúčtoval fakturou č. 21170185 dne 13. 10. 2017*“. Protiprávní jednání žalobce v daném případě tedy spočívá ve skutečnosti, že „*si bez předchozího písemného souhlasu společnosti C. s. r. o. ponechal částku 151 735 Kč na úhradu své odměny a poskytnuté právní služby společnosti C. s. r. o. vyúčtoval fakturou č. 21170185 dne 13. 10. 2017*“.
31. Ze shora citovaného je zřejmé, že se nejedná o totožné skutky. Předmětem řízení vedeného pod zn. K 75/2015 bylo jednání, kladené žalobci za vinu, spočívající v zadržení finančních prostředků ve výši 803 946,36 Kč, vymožených pro klienta v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu v O. pod č. j. xxx/13, v rozporu s pokynem klienta a příslibem tyto prostředky vyplatit a jednání spočívající v neinformování klienta o přijetí vymožených prostředků. Naproti tomu v souzené věci bylo rozhodováno o vině žalobce za jednání, kdy si žalobce vyúčtoval odměnu za právní služby ve výši 151 735 Kč a zadržené prostředky na tuto odměnu započtl. Ačkoli z jednotlivých výroků je zřejmé, že oba skutky spolu souvisejí – žalobce se jich dopustil vůči témuž klientovi, a to poté, co mu byla na jeho účet poukázána v exekučním řízení vymožená plnění pro klienta, ale skutky spolu časově nesouvisí. Prvního skutku se žalobce dopustil poté, *co dne 19. 12. 2014 přijal na účet částku 803 946,36 Kč jako vymožené plnění pro klienta a poté, co ho klient dopisem ze dne*

14. 1. 2015 a opakovaně dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzval k vydání přijatého plnění, které dne 15. 1. 2015 v e-mailu klientovi slíbil, tím, že přijaté plnění klientovi nevyplatil, když jej dílem zadržel na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi, a dílem je odeslal do soudní úschovy a tím, že o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval. Druhého skutku se přitom žalobce dopustil tím, že si bez předchozího písemného souhlasu klienta ponechal částku 151 735 Kč na úhradu své odměny a vyúčtoval klientovi fakturou č. 21170185 za právní služby, a to dne 13. 10. 2017. Ve výrocích jednotlivých rozhodnutí popsané skutky spočívají v odlišném jednání žalobce. V prvním případě se žalobce protiprávního jednání dopustil již poté, co koncem roku 2014 přijal vymožené prostředky pro klienta a poté, co ho v průběhu ledna 2015 klient vyzval k jejich vyplacení a on jejich vyplacení slíbil. Následkem tohoto jednání byla skutečnost, že klient nemohl s peněžními prostředky v deklarované částce nakládat. V nyní projednávané věci jednání žalobce spočívalo v zadržení vymožené částky ve výši 803 946,36 Kč a jejím nevyplacení klientovi přes jeho pokyn. Žalobce se tohoto jednání (vyfakturoval si odměnu za poskytnuté právní služby a na tuto odměnu započtl zadržené prostředky ve výši 151 735 Kč) dopustil až dne 13. 10. 2017, což je o více jak dva roky později od vzniku protiprávního jednání pod zn. K 75/2015. Následkem nyní projednávaného jednání bylo, že klient nemohl posoudit přiměřenost odměny, způsob jejího výpočtu. Následkem tohoto jednání nebyla skutečnost, že klient nemohl s prostředky nakládat, jak mylně uvádí žalobce, neboť klient s těmito prostředky nemohl nakládat od počátku zadržení celé částky. Tímto jednáním však žalobce přijal prostředky klienta za vlastní, když je daňovým dokladem započtl na úhradu odměny. Z vymezení skutku ve výroku napadeného, resp. jemu předcházejícího kárného rozhodnutí prvostupňového orgánu je zřejmé, že žalobce byl v daném případě potrestán za jiný skutek, než v řízení vedeném pod zn. K 75/2015.

32. Soud proto konstatuje, že žalovaná dostala povinnosti vylíčit skutek - jednání, v němž je spatřováno kárné provinění tak, aby tento skutek nebylo možno zaměnit s jiným, přičemž o skutku, o němž bylo zahájeno kárné řízení a za nějž byl žalobce shledán vinným napadeným rozhodnutím, nebylo dříve pravomocně rozhodnuto. V dané věci tak nebyla porušena zásada *ne bis in idem* ani zásada *rei iudicatae*.
33. K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 19. 4. 2000 sp. zn. 3 Tz 73/2000 soud uvádí, že jej neshledává pro danou věc příslušným. V tamním řízení byla podána obžaloba na jednatele firmy E., který bez vědomí a souhlasu valné hromady uhradil v hotovosti z finančních prostředků této společnosti zástupcům firmy D. fakturu, ačkoli věděl, že fakturované služby firma D. neposkytla. Soud v tamní věci dospěl k závěru, že jednání, pro nějž byla podána obžaloba, bylo toliko prostředkem ke spáchání trestného činu, pro který byl již pachatel odsouzen. Jedná se tedy o situaci zcela odlišnou od právě posuzované věci, jelikož jednání, pro které byla v daném případě podána kárná žaloba, nebylo prostředkem ke spáchání kárného provinění, za které byl žalobce sankcionován v řízení zn. K 75/2015.
34. S tvrzením žalobce, že se žalovaná zásadami *ne bis in idem* a *rei iudicatae* nezabývala, se soud neztotožnil, jelikož se jimi zabýval prvostupňový orgán na str. 15 a 16 rozhodnutí. Odvolací orgán nepochybil, když v rámci vypořádání odvolacích námitek se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu a odkázal na ně. Na str. 3 napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že „[o]dvolací kárný senát je toho názoru, že se všemi námitkami vznesenými kárně obviněným se již kárný senát vypořádal v napadeném rozhodnutí. Lze přisvědčit skutečnosti, že odůvodnění rozhodnutí kárného senátu je poněkud kostrbaté, avšak je srozumitelné, když došel k závěru, že se kárně obviněný dopustil jiného kárného provinění, které nebylo a nemohlo být předmětem kárného řízení sp. zn. K 75/2015.“ Přestože je citované odůvodnění odvolacího orgánu stručné, je z něj zřejmé hodnocení námitek žalobce. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004 č. j. 5 Afs 16/2003-56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007 č. j. 4 As 48/2007-80). Nelze proto uzavřít, že námitky žalobce nebyly řádně vypořádány, z rozhodnutí prvostupňového orgánu jsou zjevné závěry učiněné v návaznosti na tuto argumentaci,

s nimiž se následně ztotožnil odvolací orgán v napadeném rozhodnutí. Nesouhlas žalobce se závěry napadeného rozhodnutí ještě neznamená, že jsou zatíženy vadou. První žalobní bod není důvodným.

35. Ke *druhému žalobnímu bodu* soud v návaznosti na závěry z prvního žalobního bodu uvádí, že žalobci je kladeno za vinu, že si *ponechal částku 151 735 Kč na úhradu své odměny a vyúčtoval klientovi fakturou č. 21170185 za právní služby*, a to dne 13. 10. 2017. Žalobcovo protiprávní jednání nespočívalo v zadržení vymožených peněžených prostředků, jak se snaží dovozovat žalobce, nýbrž ve vyfakturování odměny za poskytnuté právní služby a její započtení na již zadržené prostředky. Tohoto protiprávního jednání se přitom žalobce dopustil dne 13. 10. 2017, jak vyplývá z výroku kárného rozhodnutí prvostupňového orgánu, kdy byla předmětná faktura na právní služby vystavena. K tomuto datu bylo součástí účinné právní úpravy obsažené v zákoně o advokacii ustanovení § 33 odst. 2, shora citované, podle kterého musela být kárná žaloba podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Prekluze práva podat kárnou žalobu je tedy navázána na lhůtu subjektivní (kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl) a na lhůtu objektivní (kárná žaloba musí být podána nejpozději do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo). V daném případě podnět klienta (stížnost) na žalobce byl doručen žalované dne 3. 11. 2017, kárná žaloba byla podána dne 2. 5. 2018. Subjektivní lhůta pro podání kárné žaloby byla zachována. Jelikož se žalobce měl dopustit kárného provinění dne 13. 10. 2017 (podle data vystavení faktury) a kárná žaloba byla podána dne 2. 5. 2018, dvouletá objektivní lhůta byla zachována. V dané věci proto nedošlo k prekluzi práva podat kárnou žalobu, lhůta podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii byla zachována. Druhý žalobní bod není důvodným.
36. Ke *třetímu žalobnímu bodu* soud ze správního spisu ověřil, že jeho součástí není žádná doložená dohoda mezi žalobcem a klientem o poskytování právních služeb. Prvostupňový orgán provedeným dokazováním zjistil (viz str. 14 rozhodnutí), že mezi žalobcem a klientem byla zavedena praxe stanovení výše odměny jako podílu na výsledku věci, jinými slovy odměna žalobce byla závislá na úspěchu věci. Žalobce se však v dané věci omezil pouze na tvrzení o možnosti využití prostředků klienta na úhradu své odměny, ke sporované částce však nic relevantního nedoložil. Žalobce nepředložil na podporu své argumentace žádnou písemnou smlouvu o možnosti použití přijatých prostředků, ani neuvedl, co mu v tom bránilo. Existence dohody o možnosti použití sporovaných prostředků k uhrazení odměny nebyla v řízení prokázána. Těmito námitkami se přitom zabýval již prvostupňový orgán pod bodem 41. na str. 17 rozhodnutí. Odvolací orgán se ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, když na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*vycházel z výsledku dokazování kárného senátu a došel k závěru, že uvedené námitky kárně obviněného nejsou důvodné. Odvolací kárný senát je toho názoru, že se všemi námitkami vznesenými kárně obviněným se již kárný senát vypořádal v napadeném rozhodnutí.*“ Nelze se proto ztotožnit s tvrzením, že by uvedené námitky žalobce byly opomenuty. Třetí žalobní bod není důvodný.
37. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, již v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu